

— Стани и са разбули.

Игуменката станѣ и махнѣ будото отъ лицето си. Жуанъ д'Авила са почуди като позна въ нея Франческа де-Лерма, игуменката на Кармелиткытѣ. Присичкытѣ страданія въ затвора физиономіята ѣ не бѣ нищо изгубила. Тя бѣше прекрасна и горда. Тя впи чернытѣ си и пронизителны очи въ лицето на инквизитора съ цѣль да смути съвѣстѣта му. Но лицемѣрецьтѣ бѣше готовъ да съиграе ролята си. Петръ Арбуезъ оставаше хладнокрѣвенъ. Тогасъ безъ да чака обькновеннытѣ питанія игуменката на Кармелиткытѣ като си издигнѣ гордо гласа :

— Какво е обвиненіето противъ мене? попыта тя.

— Лютеранството, отговори студено инквизиторьтѣ, но трѣбаше, сестро моя, да чакашъ питаніята ми.

Франческа са усмихнѣ презрително.

— Лютеранството! рече тя, че какъ ще го докажете?

— Сестро моя, Богъ са грижи сѣкогы да открыва скритытѣ грѣхове, за да са узнаватъ и наказватъ споредъ правосъдіето му.

— Богъ не може да открыва несъществующы грѣхове.

— Сестро моя, подобръ бы было споредъ священната наша вѣра да исповѣдашь грѣха си и да са покаешъ.

— Туй обвиненіе е неумѣстно. Кой е онзи който ма; мысли за еретичка? найподирь кой е обвинителть ми?

— Тъзи книга, които са намѣрѣ у тебе, отговори Петръ Арбуезъ като показваше лутеранската книга, която той бѣ откраднѣлъ отъ стаята на Франческа за тѣзи цѣль.

Франческа позна добръ подвръзката на книгата, която съ толкосъ благодареніе прочиташе, и сичко вече разумѣ. Тя са почуда, и предъ явното туй доказателство отчая са за отърваньето си. Тя угади че ако Петръ Арбуезъ не бы желалъ смъртьта ѣ, той никога не бы употребилъ таквози безпрекословно доказателство. Тогасъ небесна луча